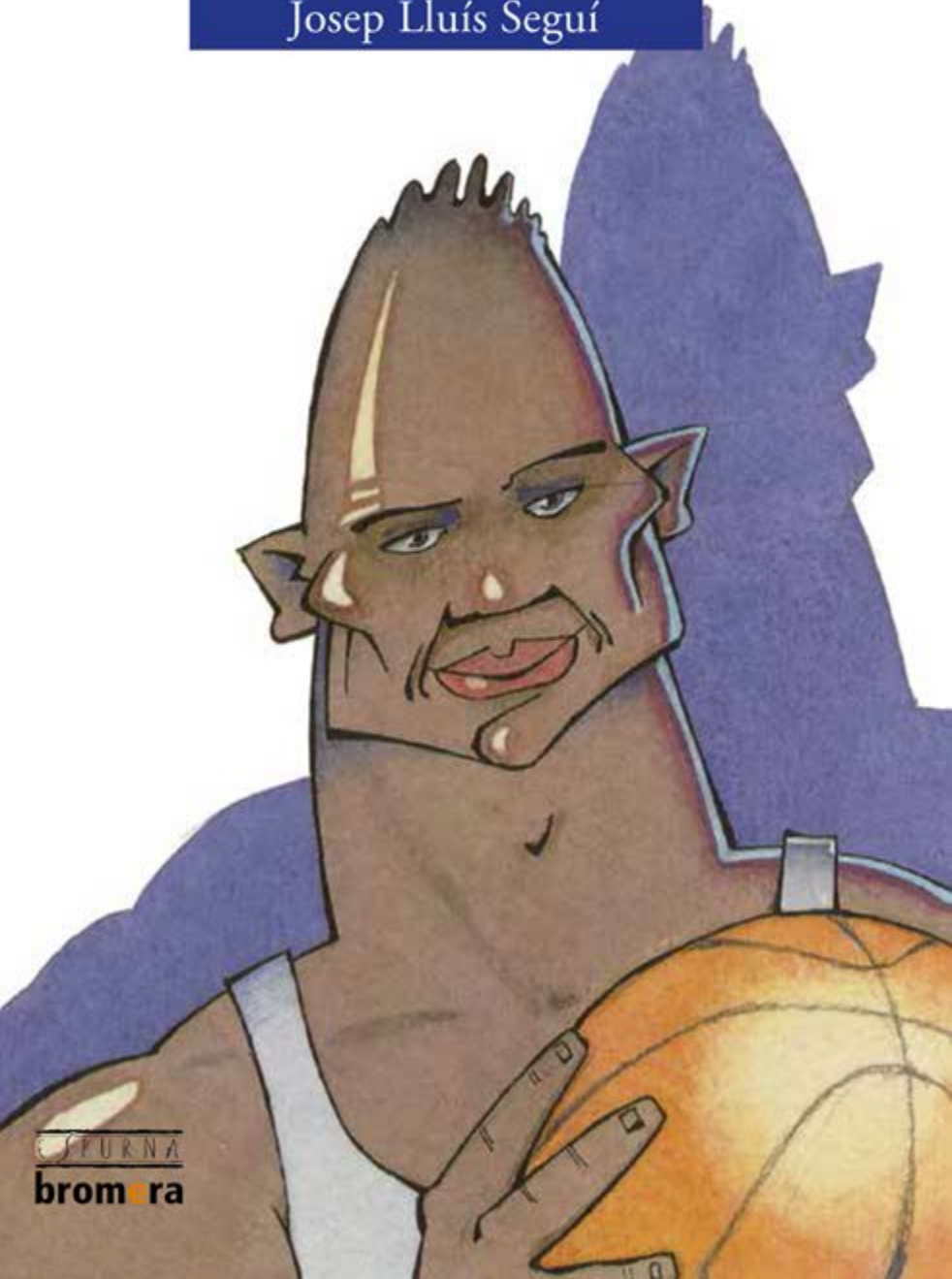

EL SEGREST
DE XICO BLACK

Josep Lluís Seguí

En el mateix moment que Domènec Lluç, reporter de successos, quarantí i solter de tota la vida, es disposava a pitjar la tecla *start* del seu vídeo, sonà el timbre del telèfon.

—¡Maleït aparell del dimoni! —exclamà, parlant ja al telèfon, el reporter.

—Havies d'haver connectat el contestador automàtic, Lluqui —féu una veu juvenil a l'altra banda del fil telefònic—. Mai no arribaràs a entendre't bé amb les noves tecnologies...

—¡Ah, Guim, ets tu! Precisament em disposava a donar-li la marxa al vídeo que m'he comprat... Volia veure una pelliculeta...

Guim, burleta, preguntà:

—¿Quina pel·lícula? ¿La de *La guerra de les galàxies*?

—No. *Casablanca*. Ja saps com sóc de romàntic, jo.

—El que et passa, Lluqui, és que no saps de què va la pel·lícula, tu. Ets un cremat. No tens ni idea de la moguda que es va muntar dissabte passat. ¿Veritat que no has llegit el diari?

—¿El diari? —féu Domènec, com si no sabera quina cosa era això.

—¡Ai, Lluqui! Si no et mires la premsa diària i no ixes mai de casa, no sé com vols caçar la notícia sensacional de l'any...

Domènec deixà fugir un esbufec.

—Ja saps, Guim, que fa temps que he desistit d'aconseguir el premi... de les Lletres Valencianes de Periodisme. Però la veritat és que sí que em vindrà d'allò més bé aconseguir un reportatge dels de primera plana. Una història de les que fa goig cobrar-les extra, amb totes les despeses a banda. El meu compte corrent està més sagnat que un cadàver en el laboratori del doctor Frankenstein.

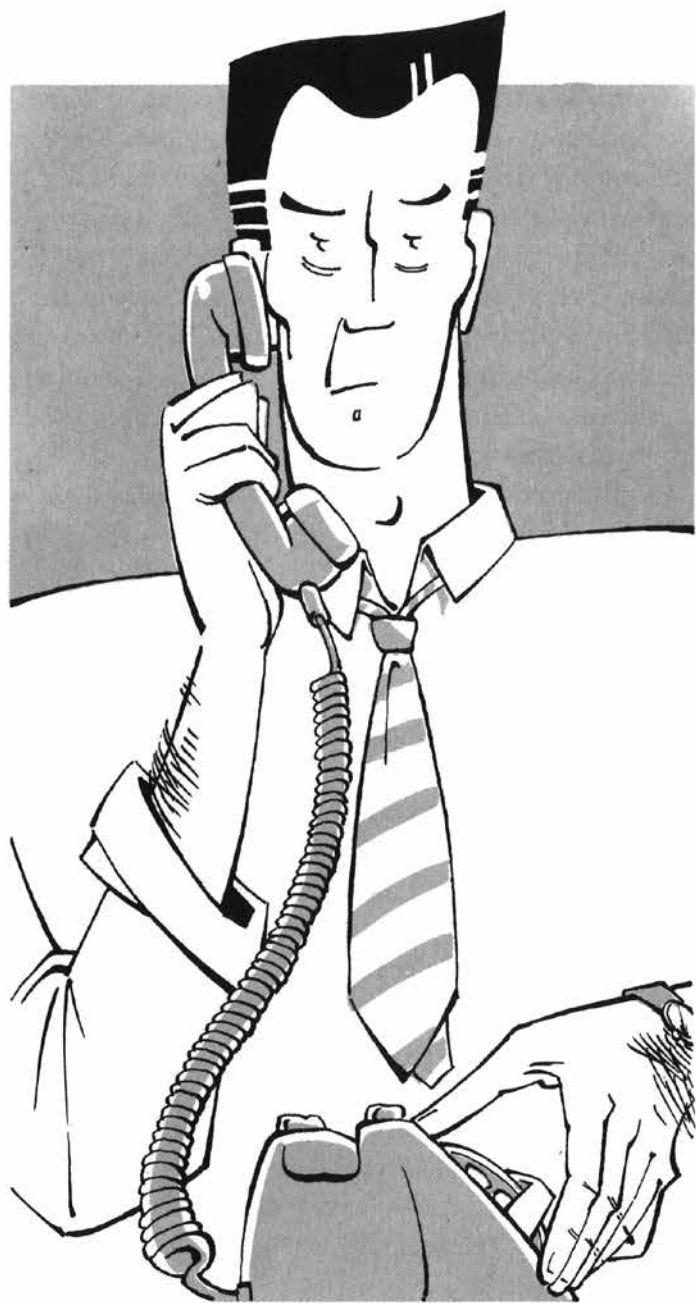
Guim llançà un xiulit i digué:

—¡Jo que volia demanar-te un avançament per les meues col·laboracions!

—Calla... I deixa que li pegue una miradeta al diari. Si trobe alguna notícia sucosa, et pujaré el sou. Vull dir, et deuré més diners encara per les teues... interessades col·laboracions.

Domènec allargà mandrosament el braç i agafà el diari que hi havia damunt d'una cadira propera. Començà a passar-ne els fulls fins que trobà la pàgina de successos.

—Eh, Guim —féu, al telèfon—. Ací veig que es parla de tres persones mortes en dos fets violents durant la vesprada i la nit d'ahir: «Entre la vesprada i la nit del proppassat dissabte, tres persones resultaren mortes violentament en diferents successos. La primera de les víctimes fou una jove francesa, la qual va rebre un tret a boca de canó d'un dels dos homes que atacaren la farmàcia on havia entrat per casualitat. Posteriorment, un home discutia amb la seua esposa, a la llar familiar; va agafar una escopeta i disparà contra la dona, però el projectil anà a ferir mortalment la seua sogra.

L'últim dels tràgics successos s'esdevingué al carrer, on un grup de delinqüents furtaven diversos objectes de l'interior dels cotxes aparcats. Quan la policia s'hi apropà, els lladres fugiren, però un d'ells fou atropellat per un autobús de línia.» Tot açò està molt bé, Guim, però, com de costum, ha passat a la capital, vull dir, a Madrid. Ací, els cronistes de successos em sembla que no tenim res per a dur-nos a la màquina d'escriure... Haurem de pensar a fer les cròniques de la moda i dels xafardejos socials.

—Ets un cremat, Lluqui —féu Guim, encara entre rialles—. Estàs en la lluna. Viuràs a Xicago i no trobaràs ni un *gàngster*, tu.

—¿Que ací se'n troba algun... de veres?

—¡Tio! De tant en tant per ací també tenim algun empresari que sembla que se n'aprofita bona cosa, del problema de l'aparcament a nivell nacional.

—Sí, és veritat. Sembla que les notícies criminals s'han traslladat a les seccions d'economia i finances...

—Aquesta també és bona, Lluqui —féu Guim—. De tota manera, ara és a la pàgina d'esports on has de buscar la notícia.

—¿A la pàgina d'esports? —exclamà Domènec Lluc, tan sorprés com divertit—. ¿Que s'ha enfonsat l'estadi Lluís Casanova? ¿O és que l'afició valencianista ha penjat Di Stefano?

Domènec passà uns fulls del diari fins que arribà a la secció esportiva local. Llegí:

—«Greus incidents a l'eixida de l'estadi després del partit entre el València C.F. i el F.C. Barcelona.» ¿És això?

—No. Això ja no és notícia. Veges a la secció de bàsquet.

—¿Bàsquet? —Domènec, cada vegada més sorprés, girà la pàgina. A tres columnes, hi havia un titular que destacava per damunt dels resultats de la jornada de bàsquet. El reporter llegí en veu alta—: «Estranya desaparició de Xico Black, pivot de l'equip de bàsquet Esportiu de Llíria...» ¿Vols dir, Guim, que açò va de crònica negra?

Guim, tot seriós, amb to professional, féu:

—El meu olfacte em diu que sí. Continua llegint, Lluqui. Em sembla que es pot convertir en una notícia de crònica prou negra, i potser de primera plana...

«Un gran desconcert s'ha produït entre els directius i els tècnics de l'equip de bàsquet Esportiu de Lliria com també entre els seus jugadors i els aficionats llirians, que són pràcticament tota la població. Ahir, dissabte, l'Esportiu de Lliria jugava al seu pavelló, on rebia la visita del Logos madrileny; quan arribà l'hora en què els jugadors havien de concentrar-se amb el seu entrenador, Xico Black, pivot i peça fonamental de l'equip, no s'hi presentà. Passà el temps, arribaven els moments previs al començament del partit, i el jugador continuava sense aparéixer. Les telefonades a l'apartament del pivot i la visita d'un voluntari que anà a buscar-lo resultaren del tot infructuoses. El pivot de color havia desaparegut del mapa llirià. Amb bona cosa de nervis entre els jugadors i el seu entrenador, el conjunt local hagué d'iniciar el partit sense el seu home clau. La decepció i el desconcert dels aficionats que esperaven veure el seu ídol posà les coses més difícils encara. El resultat fou notable: Esportiu de Lliria, 86; Logos, 109.

»Xico Black, un pivot nord-americà de color, s'ha convertit en molt més que el jugador decisiu de l'Esportiu de Lliria. És un excel·lent rebotador, un pivot molt fort i amb una gran capacitat d'intimidació a l'hora de defensar; la majoria de les cistelles que s'apunta l'equip

són obra de les seues mans. A més d'això, Xico Black es pot dir que és l'ídol de l'afició l·liriana i de la població sencera. Des de la seua arribada al club de bàsquet, i amb les seues espectaculars actuacions al pavelló, el pivot nord-americà ha arrossegat milers de persones als partits de bàsquet que s'hi celebren quinzenalment.

»La gran estima que la població de Llíria sent i mostra pel seu jugador adoptiu, i el fet que aquest siga un home molt disciplinat, que acudeix amb puntualitat extrema als entrenaments i als partits, ha fet que s'hi cree un notable malestar amb la seua injustificada desaparició de dissabte proppassat...»

Domènec i Guim rellegien la nota periodística per enèsima vegada. L'havien retallada del diari i la tenien damunt de la tauleta de braser, junt a uns quants fulls de paper, de moment encara en blanc. Les seues ments també semblaven estar com el paper. En blanc.

—Haurem de començar per algun lloc... —van dir tots dos alhora.

Esclataren a riure.

—De moment —féu Guim—, sembla que estem d'acord... en això que hem de començar per algun lloc. Ara només ens falta veure per on comencem...

—Deixa que em fume un cigarret i pensaré alguna cosa...

Guim es posà dret d'un bot i es dirigí cap a la balconada.

—Doncs —féu— he d'obrir açò. Aquesta casa put a fum de l'any que li demanes.

—De fa vint anys cap ací. Més o menys el temps que duc fumant sense parar... i sense obrir el balcó.

—I no solament fa pudor a fum —crijà Guim, cada vegada més irritat—. Açò és una barreja prudent de nicotina, whisky barat i deixalles d'entrepans...

—I de Llimes Salvatges de l'Horta, que és el perfum que usa l'assistenta domèstica...

Guim es quedà mirant el seu cosí amb no poca sorpresa.

—Ah, ¿però tens una dona que et fa les feines de la casa? —preguntà.

—No des que es jubilà la que tenia. Ara estic pensant de buscar-me'n una altra. Potser una assistenta social. Així podré resoldre'm una altra mena de problemes.

El jove Guim féu una rialleta sorneguera, tot imitant les que acostumava a fer el grandassot del seu cosí Lluqui.

—Els quarantins, Lluqui, a més d'estar ben cremats, sou uns inútils autèntics.

—I tu, Guim... Tu i la teua colla de jovenets post-moderns, sou uns *puretes*. No teniu cap vici... diguem-ne somàtic. Potser sou uns depravats morals, però pel que fa a la vida de veres sou ben purs. No com els de la meua generació.

—Que sou uns moralistes —féu el jove Guim, tot agafant-li la paraula al quarantí Domènec—. Uns moralistes tots plens de nicotina, alcohol i...

—I perfum salvatge de llimes de l'horta... —Domènec esclatà en una rialleta sorneguera—. ¿I si anem per feina, com diria el president de la Generalitat?

—Anem-hi, anem-hi. Doblegarem l'esquena.

